

En ung Moder.

— af —

Emile Richbourg.

Oversat fra fransk af M. . . .

Anden Del.

Ulykken rammer de svage.

(fortsat.)

Det stakkels Barn sølte sig stamfuld over at maatte lyppe for sin Veninde.

„Du maa fatte Mød og haabe paa bedre Dage,“ sagde denne kjærlig; „her vil vi holde saa meget af dig.“

„Na, jeg vil ikke misbruge eders Gæstfrihed.“

„Misbruge, hvad er det for et stygt Ord? For det første takker jeg dig meget, meget, højer du? fordi du straks tænkte paa at henvende dig til mig. Vi vil beholde dig længe her, saa længe, som du har lyst til at blive.“

Marceline rystede sørgmodigt paa Hovedet.

„Jeg er fattig,“ sagde hun; „jeg har ikke Lov til ikke at tage mig noget for, jeg maa arbejde.“

„Hvad har du da tænkt paa?“

„Jeg vilde gjerne have Plads som Lærerinde hos en Famili.“

„Det er strengt.“

„Maaske, men det stemmer godt med min Tilbøjelighed.“

„Ja, det er sandt, for den sidste Tid, vi var i Pensionatet, underviste du jo de smaa i Engelsk, Tegning, Sang og Musik.“

„Jeg tror nok, at jeg kan blive en ganske flink Lærerinde i Engelsk og Musik.“

„Under almindelig Forhold vilde du let kunne faa en Plads, som du syntes om, kjære Marceline, men nu under Krigen bliver Folk bange og tager fra Byen.“

„Ja, det ved jeg.“

„Men derfor kan du jo godt søge en Plads.“

„Jeg tænkte, at du Fader, der har saa mange Forbindelser, maaske vilde hjælpe mig til at faa en Ansættelse.“

„Ja, Fader har mange Bekjendte, vi maa tale med ham derom. Men nu skal du først komme med, at jeg kan vise dig dit Bærelse. Det ligger i Siden af mit, og naar vi lader Døren staa aaben, kan vi ligge i Sengen og tale sammen hele Natten om vi har lyst.“

De unge Piger rejste sig; Ernestine tog sin Veninde under Armen, og de forlod Dagligstuen.

Kort derefter kom Doktor hjem. Da Tjeneren havde fortalt ham, at en Veninde af hans Datter uventet var kommen, gik han hen til det Bærelse, der saa beredvillig var blevet overladt til Marceline, og hvor de unge Piger nu i fortrolig Samtale opfriskede Minderne fra deres Varnsdag.

„Fader, kan du kjende denne unge Pige?“ spurgte Ernestine.

„Ja, jeg synes — — —“

„Det er min Veninde, Marceline Langrolle.“

„Ja, det er det jo ogsaa; velkommen kjære Barn.“

Doktoren greb den unge Piges Hænder og trykkede dem med Varme.

Han vedblev:

„De har mere end et Krav paa min Deltagelse, Fruen Langrolle; for det første er De Ernestines bedste Veninde, og desuden har jeg været en fortrolig Ven af Deres Bedstefader, Hr. Langrolle, og har ligeledes kendt Deres Forældre, som jeg mindes med stor Venlighed. Men hvorledes er det gaaet til, at vi har den Glæde at se Dem hos os i Dag?“

Ernestine satte hurtig sin Fader ind i den Stilling, i hvilken Veninden for Tiden befandt sig.

„Jeg holder ikke Tale om hende,“ sagde Hr. Tarabe, „men jeg har ofte hørt Deres Navn. Deres Moder holdt meget af sin ældre Søster; men det viser sig jo nu, at hun ikke har forjænt den Kjærlighed og Tilid, som Deres Moder nærde til hende.“

„Det er min Venindes Døds,“ sagde Ernestine, „at blive Lærerinde i en Familie.“

„Det er meget godt, men det hæfter jo ikke.“

„Marceline og jeg haaber, at du vil hjælpe os at finde en rigtig god Plads.“

„Godt, mine unge Damer, jeg skal nok tænke over den Ting.“

Der forløb nogle Dage.

Ved Grænsen fulgte Begivenhederne Slag i Slag, alle sørgelige for Frankrig. McMahon's Hær havde maattet vige for Sjendens, Metz var indbefattet, Bazarines Hær lammet. I Paris var Rædslen almindelig, og overalt ulmede en Forbittrelse, der truede med en snarlig Omvæltning.

„De skal,“ vedblev Doktoren, „være Lærerinde eller snarere Opdragerinde for en Dreng paa otte Aar; De skal lære ham fransk og indøve ham i hans Modersmaal, som er Engelsk.“

Dette Barn, der skal have udmærkede Gaver, er født i Amerika, i New York; hans Moder, der døde for fem Aar siden, var fransk, men Faderen er Amerikaner og hedder Palmers. Han er Kjøbmand og paa Veje til at blive meget rig.

Hr. Palmers, der elskede sin Hustru meget højt, vil ikke gifte sig igen, men har overført hele sin Kjærlighed til den afdøde paa sin eneste Søn, Henrik.

Hr. Palmers bor i New York og gaar helt op i sin Forretning. For nogle Maaneder siden var han i Paris og efterlod der sin Søn hos nogle Slægtninge af sin Hustru. Manden er Manufakturhandler og hedder Chaumontel.

I Eftermiddag vil jeg tale med Marceline, hendes Søster, og hendes Veninde, fru Chaumontel.

„Na, ja, det gjør jeg rigtig!“

„Saa er det godt. De kan straks tiltræde Pladsen, for om fire eller fem Dage rejser Chaumontels til Sydfrankrig. Forretningen er aldeles standstødt, og Hr. og Fru Chaumontel har bestemt sig til at forlade Paris, hvad jeg ogsaa vilde gjøre, hvis ikke mine Pligter som Læge bød mig at blive.“

Derimod vil jeg betro dig, Ernestine, til Fru Belmont, som om nogle Dage rejser til Saumur med sine Døtre.“

„Kjære Fader, jeg vil ikke forlade dig.“

„Men, kjære Barn — — —“

„Jeg vil ikke forlade dig! Dine Pligter som Læge binder dig til Paris; min Pligter som Datter binder mig til dig.“

„Det maa du overveje nærmere.“

„Jeg har overvejet det. Lad os ikke tale mere derom, kjære Fader, jeg kan ikke opgave min Mening.“

Hr. Tarabe smilede og sagde paa fransk:

„Na, Ernestine, jeg forstaaer dig saa godt,“ udbrød Marceline og saldt sin Veninde om Halsen.

„Kan man maaske forlade saadan en Fader, som jeg har?“ spurgte Fruen Tarabe. Men er du nu ogsaa tilfreds, Marceline?“

„Jeg er tilfreds og lykkelig, noget saa godt havde jeg ikke turdet haabe.“

„Men jeg har jo ikke fortalt Dem alt, Marceline,“ vedblev Doktoren.

„Nej, jeg har endnu ikke fortalt Dem, hvad De saar i Lou.“

„Na, det har ikke saa meget at sige.“

„Det er, som man tager det, kjære Barn. Henrik Palmers har haft en Lærerinde for, men hun maatte afstænges for tre Uger siden, da hun var alt for haard mod Drengen. Hun fik halvserfjendsstyre Francs om Maanedens, men De, Marceline, vil saa hundrede Francs om Maanedens og selvfølgelig alt frit i Huset.“

„Men det er altfor meget.“

„Det synes jeg slet ikke; man maa lønne Folk efter Fortjeneste.“

„Na, kjære Hr. Tarabe!“

„Ingen falsk Beskyndelse, Marceline, jeg ved, hvad De er værd. Jeg har sagt til Fru Chaumontel, at De vilde være som en lille Moder for Henrik.“

„Ja, det vil jeg.“

Om Eftermiddagen tog Doktoren med Marceline hen til Familien Chaumontel, hvor den unge Pige fik en meget venlig Modtagelse.

Den lille Amerikaner saa stivt paa hende i nogen Tid. Derefter gik han hen til hende og gav hende Haanden, og sagde:

„Dig vil jeg holde meget af.“

„Jeg vil ogsaa holde meget af dig, Henrik,“ svarede hun og omsvøbte ham hjerteligt.

„Moder er død,“ sagde Drengen i en sørgmodig Tone; „men du skal være min lille Moder.“

Henrik gik hen til hende, som han om Morgenen havde hørt Doktor Tarabe sige.

Marceline kunde ikke beherske den Bevægelse, hun sølte, Taarerne strømmede ned ad hendes Kinder.

„Ja, det er det,“ sagde hun; „men han maa ikke dø.“

„Han kan bringes paa Hospitalet.“

„Paa Hospitalet, aa nej, nej! Han kalder mig sin lille Moder, jeg vil ikke forlade ham, men pleje ham under hans Sygdom. Jeg skal nok pleje ham godt og frelse hans Liv.“

„De er altsaa ikke bange for Smitte?“

„Nej, aldeles ikke.“

„Deres Opofrelse er beundringsværdig.“

„Jeg opfylder min Pligt. Og De vil jo gjøre det meste Arbejde, Hr. Doktor. Men hvorledes har Henrik dog kunnet faa denne rædselsfulde Sygdom?“

„Det kan jeg ikke sige, det er det første Tilfælde af Kopper her i Cannes, og jeg haaber, at det ikke maa efterfølges af flere. Mange Egne af Landet hjemtages af denne Pest, der raser samtidig med Krigen.“

Marceline forlod ikke Sygeengen; hun plejede Henrik med en barmhjertig Søsters Ossevillighed og en Moders kjærlige Opfindsomhed.

Hr. Chaumontel, der ellers holdt meget af sin lille Slægtning, vovede ikke at komme ind i Sygeværelset. Hun hørte Ngt om Drengen gennem sin Vægteskalle, der var mindre frygtfuld end hun og Tjenestepigen, der, under Jagttagelse af alle mulige Forsigtighedsregler, bragte Mad ind til Marceline.

Denne veg ikke fra den lille Sygefeng. Hun tænkte ikke paa, at hun stadig var udsat for Smitten; hun veg ikke tilbage for nogen af de Pligter, som hun havde paataget sig og indaandede Sygesuens forpæstede Luft uden at frygte for Følgerne.

Lægen skulde ikke over for Hr. og Fru Chaumontel den Beundring, som han sølte for den unge Pige.

„Kun en Moder,“ sagde han, „er i Stand til at vise en saadan Opofrelse.“

Hver Gang den syge aabnede Øjnene, stod Marceline ved hans Side, rolig og næsten smilende, thi det gjaldt om ikke at forstrække ham.

Naar Drengen ikke laa i Vildelse, sendte han hende da

Marceline var virkelig som en Moder for Henrik Palmers, og Kjærligheden til hendes Eleve var saa meget indvirkende, som hun ikke mere havde sin lille Pige at pleje og elske.

Henrik havde ikke talt tomme Ord, da han sagde: „Dig vil jeg holde meget af.“

Han havde fattet en ualmindelig Kjærlighed til sin Lærerinde og holdt af hende, som om hun virkelig kunde være hans Moder.

Naar hun, hvad der ofte var Tilfældet, havde Anledning til at rose ham for hans Færd, tog han hende om Halsen, kyssede hende og hvilede de kjærligste Ord i hendes Øren.

Henrik, der var meget godt begavet og flittig, gjorde udmærkede Fremstredt; men Marceline var ogsaa en meget dygtig Lærerinde.

Hr. og Fru Chaumontel var forbausede over alt, hvad de hørte og saa, og holdt allerede af Marceline, som om hun kunde være deres egen Datter.

„Det var en god Gave, som Doktor Tarabe gav os,“ sagde Fru Chaumontel, „da han bragte os denne unge Pige.“

„Hun er en Perle,“ svarede hendes Mand.

Han havde straks skrevet til Hr. Palmers, at de havde været saa heldige at finde en udmerket Lærerinde til hans Søn, og de fortalte ligeledes om den store Kjærlighed, som de to sølte for hinanden.

Hr. Palmers hørte ofte fra sin Søn, for en Gang om Ugen skrev Henrik et lille Brev til sin Fader, under Marcelines Vejledning. Den ene Gang skrev han paa Engelsk og den næste Gang paa fransk.

Marceline tillod sig Henrik at stride alt det om hende, som han gjerne vilde; men Hr. og Fru Chaumontel sørgede for at lade Hr. Palmers vide, hvad hans Søn ikke fik Lov til at stride.

Saaledes fik Amerikaneren nøjsagtig Underretning om den nye Lærerinde, og han udlod aldrig i sine Breve at sende en venlig Hilsen til hende.

Naar Arbejdet var endt, legede Marceline med sin Eleve, gik ind paa hans Planer og kunde le og more sig med ham; men hun rettede sig aldrig efter hans egenfindige Luner og forstod godt at vise Alvor, naar det var nødvendigt.

Deres Mynderhed var aldrig sløjende, og den afløstes hos den unge Pige ofte af tungsinde Djeblilke, naar hun tænkte paa den skrækkelige Tid, som hun havde oplevet i Tantens Hjem. Saa lullede hun sig inde paa sit Bærelse og grub sig over Taarerne.

Naar Henrik i et saadant Djeblil overraskede hende, kyssede han hende og sagde:

„Græd ikke, lille Moder, jeg kan ikke taale at se derpaa. Er du ikke tilfreds med din egen Henrik?“

„Jo, min Stat.“

„Hvorfor græder du da?“

Hun kunde ikke svare ham. Hun tørrede hurtigt sine Øjne og kyssede ham kjærlig.

I de sidste Dage af December Måned blev Barnet sygt.

I Begyndelsen troede de, at det var et almindeligt Nedsættelse; men de sendte dog Bud efter en Læge.

Det var en gammel almindelig afholdt Læge i Cannes. Han undersøgte Henrik og lagde ikke Skjul paa, at hans Tilstand var betænkelig.

Marceline blev alvorlig forskrækket.

„Sig mig dog, hvad han fejler,“ bad hun.

„Der er ingen Grund til Frygt,“ svarede Lægen; „men den lille Dreng faar Kopper.“

„Hvor skrækkeligt!“

„Kun Børnekopper.“

Marceline blegede.

„Jeg vil ikke skule for Dem, at det er Fare forbundet med at pleje Barnet.“

„Hvilkken Fare, Hr. Doktor?“

„Livsfare.“

„Jeg er ikke bange for Døden,“ sagde hun; „men han maa ikke dø.“

„Han kan bringes paa Hospitalet.“

„Paa Hospitalet, aa nej, nej! Han kalder mig sin lille Moder, jeg vil ikke forlade ham, men pleje ham under hans Sygdom. Jeg skal nok pleje ham godt og frelse hans Liv.“

„De er altsaa ikke bange for Smitte?“

„Nej, aldeles ikke.“

„Deres Opofrelse er beundringsværdig.“

„Jeg opfylder min Pligt. Og De vil jo gjøre det meste Arbejde, Hr. Doktor. Men hvorledes har Henrik dog kunnet faa denne rædselsfulde Sygdom?“

„Det kan jeg ikke sige, det er det første Tilfælde af Kopper her i Cannes, og jeg haaber, at det ikke maa efterfølges af flere. Mange Egne af Landet hjemtages af denne Pest, der raser samtidig med Krigen.“

Marceline forlod ikke Sygeengen; hun plejede Henrik med en barmhjertig Søsters Ossevillighed og en Moders kjærlige Opfindsomhed.

Hr. Chaumontel, der ellers holdt meget af sin lille Slægtning, vovede ikke at komme ind i Sygeværelset. Hun hørte Ngt om Drengen gennem sin Vægteskalle, der var mindre frygtfuld end hun og Tjenestepigen, der, under Jagttagelse af alle mulige Forsigtighedsregler, bragte Mad ind til Marceline.

Denne veg ikke fra den lille Sygefeng. Hun tænkte ikke paa, at hun stadig var udsat for Smitten; hun veg ikke tilbage for nogen af de Pligter, som hun havde paataget sig og indaandede Sygesuens forpæstede Luft uden at frygte for Følgerne.

Lægen skulde ikke over for Hr. og Fru Chaumontel den Beundring, som han sølte for den unge Pige.

„Kun en Moder,“ sagde han, „er i Stand til at vise en saadan Opofrelse.“

Hver Gang den syge aabnede Øjnene, stod Marceline ved hans Side, rolig og næsten smilende, thi det gjaldt om ikke at forstrække ham.

Naar Drengen ikke laa i Vildelse, sendte han hende da

et kjærligt, taknemmeligt Blik, der hundredfold hende for at hendes Møje.

En Morgen sagde Lægen glad til hende: „Froden, Deres syge er frelst.“

Marceline sølte en uskrivelig Glæde.

„Det er Dem, vi kan takke for hans Helbredelse,“ udrettede Vidunderet.

„Na nej, Hr. Doktor,“ svarede hun, idet hun kyssede Glæde, „det er Himlen og Dem, som har reddet ham.“

„De er meget træt,“ sagde den gamle Mand og begynde hendes Hænder. „Jeg forlanger nu, at De skal hvile lidt paa Dem selv.“

Det blek en dejlig Dag for Marceline; med Glæde kyssede hun ikke sin kjære Eleve.

„Hvor din Fader vil blive glad!“ sagde hun til Henrik.

„Ja, han vil blive glad. Na, naar du vilde, meget jeg holder af dig, lille Moder!“

„Jeg holder ogsaa af dig, min Stat.“

„Ja, du holder af mig, og jeg skal aldrig, aldrig mere, hvad du har gjort for mig.“

„Var det ikke min Pligt at pleje dig?“

„Kys mig endnu en Gang,“ svarede Henrik smilende.

Hr. Palmers, der i fjorten Dage ikke havde faaet fra sin Søn, blev urolig og skrev til Fru Chaumontel.

Denne svarede:

„Vi har i nogen Tid ikke skrevet til dig, da vi ikke vilde dig stor Uro og Betyrning, saa at du maatte rejse fra New York. Henrik har været meget syg, og da han næsten ganske er kommen sig, tager jeg ikke i Betragtning at sige, at hans Liv har været i Fare. I nogle Dage havde Lægen næsten opgivet Haabet.“

Men Henrik blev plejet af Fruen Langrolle, og af osrelse i denne Sorgens Tid har været beundringsværdig. Hvad hun har gjort for Henrik, vilde mangen Moder have gjort for sit Barn.

Doktoren var ikke til at rose hende med.

Denne unge Pige er en Engel; for den Omhu, hun viste din kjære Henrik, maatte Døden vige. Du hende din Sønns Liv.“

I alle saa snart var Vaabenhvilen bleven underrettet for Hr. Chaumontel tog tilbage til Paris.

Det blev bestemt, at Fru Chaumontel, Marceline og Henrik skulde følge efter ham, naar Henrik var stærk nok til at taale Rejsen.

Henrik var nu fuldkommen Helbredet og havde begyndt at læse igjen.

Hans smukke Barneansigt var næsten aldeles ikke af den forfærdelige Sygdom, der nær havde dræbt ham.

Et Brev fra Hr. Palmers bebudede hans snarlige Komst til Frankrig.

Til 16. Marts vendte Fru Chaumontel, Marceline og Henrik tilbage til Paris.

Den 18. Marts begyndte en ny sørgelig Tid: Kommen; efter den nationale Kamp fulgte Borgerkrigen, der seiede i to lange Maaneder.

„I kom altfor tidlig hjem,“ sagde Hr. Chaumontel sørgmodig.

Den brave Mand blev atter nøbtaget til at staa i Forretning.

Endelig blev Kommunen besejret, efter at nogle af de stoltste Bygninger var gaaede op i Røer.

Et Par Dage efter at Tropperne fra Versailles rykkede ind i Paris, ankom Hr. Palmers til Chaumontel.

Inden han saa Marceline og sin Søn havde han lang Samtale med sine Slægtninge.

Disse var urettelige i at rose den unge Pige.

„Har Henrik nogen Forestilling om den i Sandhed højede Kjærlighed, som den unge Lærerinde har udvist ham?“ spurgte Amerikaneren.

„Han elsker sin Lærerinde og kalder hende bestemt sin lille Moder.“

„Det er godt.“

„Henrik er ikke et uskjonstomt Barn.“

„Jeg er heller ikke utaknemlig. Men hvorledes jeg belønner denne unge Pige.“

„Ja, det ved jeg virkelig ikke.“

„Det er en vanskelig Ting,“ sagde Hr. Chaumontel, „jeg tror ikke, at du kan tilbyde hende Penge, det vil hende.“

„Men jeg kan dog ikke undlade at betale noget af Gjælden, hvori jeg staaer til hende, og da hun er fattig — — —“

„Fattig og uden Familie.“

„Jeg synes, at jeg maa — — —“

„Maa jeg give dig et Raad?“

„Ja, sig kun din Mening.“

„Nuvel, saa gjør ingen Forandring i hendes Tilværelse, lad hende beholde sin Eleve saa længe som muligt; det vil være hendes bedste Beskyndelse.“

„Det er godt nok, men jeg bliver kun en Maaned i Paris, og jeg har besluttet at tage min Søn med hjem.“

„Kunde du ikke tage Fruen Langrolle med?“

„Ja vist, men det er dog en vanskelig Sag. Marceline vilde ogsaa paa at leve i Udlandet.“

„Det kan jeg ikke bestemt sige; men jeg tror ikke, hun i nogen Hensende er bunden til Frankrig, og det vil være hende en stor Sorg at stilles fra Henrik.“

„Det er godt nok, men jeg bliver kun en Maaned i Paris, og jeg har besluttet at tage min Søn med hjem.“

„Kunde du ikke tage Fruen Langrolle med?“

„Ja vist, men det er dog en vanskelig Sag. Marceline vilde ogsaa paa at leve i Udlandet.“

„Det kan jeg ikke bestemt sige; men jeg tror ikke, hun i nogen Hensende er bunden til Frankrig, og det vil være hende en stor Sorg at stilles fra Henrik.“

„Det er godt nok, men jeg bliver kun en Maaned i Paris, og jeg har besluttet at tage min Søn med hjem.“

„Kunde du ikke tage Fruen Langrolle med?“

„Ja vist, men det er dog en vanskelig Sag. Marceline vilde ogsaa paa at leve i Udlandet.“

„Det kan jeg ikke bestemt sige; men jeg tror ikke, hun i nogen Hensende er bunden til Frankrig, og det vil være hende en stor Sorg at stilles fra Henrik.“

„Det er godt nok, men jeg bliver kun en Maaned i Paris, og jeg har besluttet at tage min Søn med hjem.“

„Kunde du ikke tage Fruen Langrolle med?“

„Ja vist, men det er dog en vanskelig Sag. Marceline vilde ogsaa paa at leve i Udlandet.“

„Det kan jeg ikke bestemt sige; men jeg tror ikke, hun i nogen Hensende er bunden til Frankrig, og det vil være hende en stor Sorg at stilles fra Henrik.“

„Det er godt nok, men jeg bliver kun en Maaned i Paris, og jeg har besluttet at tage min Søn med hjem.“

„Kunde du ikke tage Fruen Langrolle med?“

„Ja vist, men det er dog en vanskelig Sag. Marceline vilde ogsaa paa at leve i Udlandet.“